

Ta doskonałość w ascezie brała się z codziennej rzeczywistości pokutnej, w której Święty przyjmował trudy i niesprawiedliwości ze spokojem, traktując je jako motywację dla wewnętrznego wzrostu. Do przyjęcia męczeństwa, tej szczytowej formy ascezy, Maksymilian przygotowywał się chwila po chwili w codziennym doświadczeniu. To niezwykle świadectwo, które w oddaniu życia za współwzięcia osiągnęło najwyższy punkt, nie było efektem chwilowego uniesienia czy emocji, ale następstwem życia dzień po dniu ofiarowanego Bogu.

Pytania do refleksji:

1. Czy z radością i pełną dyspozycyjnością otwieram się na działanie Ducha Świętego? W jakich momentach mojego życia dostrzegam Jego działanie? Jakie są konkretne owoce Jego działania we mnie?
2. Czy wzywam Ducha Świętego, aby stale mógł mnie nawracać? Jakie są trudne momenty na mojej drodze nawrócenia? Kogo mogę poprosić o modlitwę za siebie? Czy ja modlę się o nawrócenie moich bliskich, osób z mojego otoczenia?
3. Czy w codzienności świadczę o swojej wierze?
4. W jaki sposób jestem misjonarzem w świecie, w codzienności, w której żyję? Co jeszcze mogę zrobić, by świadczyć o wierze i miłości wobec braci? Jakie konkretne sytuacje w moim życiu mogą być momentami dawania świadectwa?

MATERIAŁY FORMACYJNE

DLA WSPÓLNOT RYCERSTWA NIEPOKALANEJ

CZERWIECJ 2014

UBODZY SŁUDZY PANA JESTEŚMY NA SŁUŻBIE UBOGICH

Intencja modlitewna na miesiąc czerwiec:

Aby Duch Święty inspirował nas, w jaki sposób mamy świadczyć o owocach miłości, pokory, radości, łagodności i życzliwości, które od Niego pochodzą.

Refleksja:

Siłą apostołatu św. Maksymiliana bez wątpienia ukazuje ewangeliczne świadectwo, które we wszystkich okolicznościach swego życia starał się on ofiarować bliźniemu. Dla Ojca Kolbego to właśnie przykład ma największe znaczenie dla rozwoju Rycerstwa Niepokalanej - by było ono „zaraźliwym” dla współbraci i wiernych.

Misyjny styl Ojca Kolbego charakteryzował się trzema rodzajami aktywności: wzorowym działaniem, które poprzedza głoszenie Słowa; ubóstwem i poświęceniem związanym z oddaniem życia. Podobnie jak św. Franciszek uważał on, że bracia i wierni mogą zostać bardziej poruszeni przez prawdziwe świadectwo ewangeliczne, niż przez słowa. Wpatrywanie się w przykład Chrystusa, Niepokalanej i św. Franciszka powinno przekładać się na życie, które może stać się wówczas źródłem nawrócenia oraz inspiracją dla bliźniego i delikatnie wskazać drogę do umiłowania Najwyższego z coraz większym wewnętrznym przekonaniem.

Ubóstwo czyni nasz przykład ewangelicznego życia cennym i staje się wyrazem pokory i zawierzenia opatrnościowej miłości Pana. Na koniec ofiara i poświęcenie się apostołskiej działalności stawiają zakonnika, rycerza i każdego wiernego w sytuacji wielkodusznego oddania się powołaniu, które Wszechmocny nam daje.

Te trzy wymiary ukazują, czym Kolbe żył i co przekazał nam jako wezwanie do życia misyjnego. Św. Maksymilian był przekonany, że świadczenie o wierze i ewangelicznym orędziu, począwszy od dzielenia się własnym doświadczeniem duchowym, jest kluczem, który pozwala misjonarzowi dotrzeć do serca człowieka. Umiłowanie własnego powołania, życzliwość, otwartość, umiarkowanie pozwalają temu, kto ewangelizuje, przemawiać przede wszystkim własnym przykładem, a dopiero w następnej kolejności - słowem. Święty ukazuje, że tylko poprzez praktykę ubóstwa także inne działania apostołskie, jak rozpowszechnianie Rycerza Niepokalanej, czy rozwój Miast Niepokalanej, mogą realizować się bez przeszkód i z większą wiarygodnością.

W 1919 roku napisał następujące słowa, które możemy zdefiniować jako plan dla przyszłego apostoła: „Pierwszą sprawą jest twoje własne uświęcenie. Troska o uświęcenie innych ma być przepełnieniem twej ku Panu Jezusowi miłości. Staraj się we wszystkim najwięcej przyjemności uczynić Panu Jezusowi i zaufaj Jemu przez Niepokalaną” (PMK 864F).

Osobista świętość stanowi więc dla naszego Świętego pierwszą formę ewangelizacji. Dążenie do niej wiąże się z drogą stałego pokonywania własnych słabości i pokus, aby móc z Bogiem prowadzić coraz głębszą relację miłości, która jest

źródłem wewnętrznego pokoju i siły duchowej na drodze ku wiecznej szczęśliwości.

Św. Maksymilian jest prawdziwym wzorem i prorokiem w tym względzie, gdyż poprzez swoje pisma, słowa i świadectwo napełnia odwagą swoich braci na wspólnej drodze, aby byli wytrwali i zdeterminowani w dążeniu do stałego nawracania się. Podstawową kwestią, jest abyśmy nie żyli w smutku, lecz kroczyli w wierze pełni radosnej obecności Najwyższego, który napełnia nas łaską. Dla Ojca Kolbego ważna jest też świadomość troskliwego i stałego orędownictwa Niepokalanej, która troszczy się o nasze serca i drogę ku doskonałości. Nawet upadki i niepewności mogą stać się dla nas motywem wewnętrznego wzrostu, jeśli ma się bezgraniczną ufność w uświęcające działanie Boga przez pośrednictwo Niepokalanej Dziewicy.

Z tej pewności brała się odwaga Ojca Maksymiliana i ojcowskie rady, które dawał swym braciom. Ascetyczno-pokutny wymiar życia, według św. Maksymiliana, charakteryzuje się przyjmowaniem codziennych małych i wielkich krzyży, które dzień po dniu stanowią część naszego życia. Święty przyjmował je w pełni, a każde cierpienie czyniło go coraz bardziej gotowym na przyjęcia Woli Bożej. To wszystko przygotowało go stopniowo krok po kroku do apoteozy ascezy, której doświadczył w obozie koncentracyjnym Auschwitz.

Współbracia świadczą, że podczas wojny Święty odznaczał się wielkim pokojem wewnętrznym, będącym owocem głębokiej jedności z Bogiem i ugruntowanego ćwiczenia się w czynieniu pokuty. Wszystko oddaje i ofiaruje Panu z duchem wdzięczności i szczerego zawierzenia.